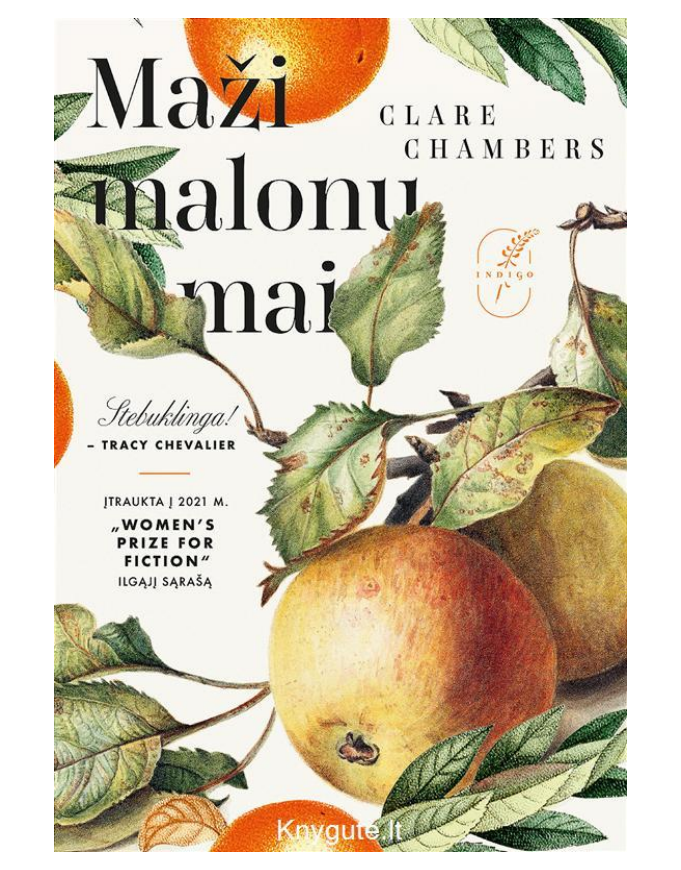

Maži malonu mai

CLARE
CHAMBERS

Stebuklinga!

— TRACY CHEVALIER

ĮTRAUKTA | 2021 M.

**„WOMEN'S
PRIZE FOR
FICTION“**

ILGAJĮ SAŖAŠĄ

Knygute.lt

**Clare
Chambers**

MAŽI MALONUMAI

Romanas

Versta iš: Clare Chambers, Small Pleasures, 2020

© Clare Chambers, 2021

© Weidenfeld & Nicolson an imprint of The Orion Publishing Group.

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Šilobraitė

Redagavo Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Šilobraitė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

Hand drawn Chinese mandarin orange. Original from Biodiversity Heritage Library. Digitally enhanced by rawpixel;

© Two apples on a branch (1834–1895) by Johannes Reekers (II). Original from The Rijksmuseum. Digitally enhanced by rawpixel.

© Kotryna Šeibokaitė-Ša, viršelio dizainas, 2022

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-1034-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Geležinkelio katastrofa

Piko valandą tirštame rūke susidūrė traukiniai – daug žuvusiųjų

Gruodžio 4-osios vakarą biurų darbuotojus ir Kalėdoms apsipirkinėjančius žmones ištiko tragedija – tirštame rūke po Nanhedo viaduku susidūrė du traukiniai. Traukinys, 17:18 val. išvykstantis iš Čaringo Kryžkelės į Heisą ir garvežys su vagonais, 16:56 val. pajudantis iš Patrankų gatvės į Ramsgeitą, vėlavo dėl blogo oro. Abu buvo pilni tiek sėdinčių, tiek stovinčių keleivių.

Heiso traukinys 18:20 val. sustojo prie šviesoforo šalia Šv. Jono bažnyčios ir į jo galinį vagoną įsirėžė garvežys. Tai buvo tik nelaimės, per kurią žuvo 80 žmonių ir 200 buvo sužeista, pradžia.

Garvežys su vagonais pasviro į šoną ir trenkėsi į plieninę Nanhedo viaduko koloną, todėl viadukas sugriuvo ir sutraiškė du po juo atsidūrusius autobusus. Link griuvėsių artėjo trečias traukinys nuo Holborno viaduko, bet, mašinistui greitai sureagavus, jis buvo sustabdytas – kelias tolesnei katastrofai

užkirstas. Vagonai nulėkė nuo bėgių, tačiau niekas nesužeistas.

Gaisrininkams, policininkams, geležinkelio darbuotojams, gydytojams ir seselėms atlikti gelbėjimo operaciją trukdė rūkas ir tamsa. Situaciją dar pablogino tai, kad iškilo pavojus, jog pažeistas tiltas gali sutraiškyti gelbėtojus ir įstrigusias aukas.

Tačiau ilgą triūso naktį savanorių gretos tik augo, dauguma vietos gyventojų atvėrė savo namų duris norėdami padėti sužeistiesiems. Į įvykio vietą atvyko vienuolika greitosios pagalbos automobilių, kurie išvežė aukas į tolimesnes ligonines, nes artimiausios nebepėjo suteikti pagalbos visiems sužeistiesiems.

Žiniai apie nelaimę plintant, vietos telefonų linijas užėmė susirūpinę artimieji. Šimtai keleivių įstrigo Londone per naktį, nes vidurio Kento geležinkelio linija buvo visiškai užtvirta.

Didžioji dalis žuvusiųjų ir sužeistųjų važiavo į „Laikrodinės“ ir Bekenhamo stotis. Keleiviai, išlipantys tose stotyse, dažniau rinkdavosi galinius vagonus dėl to, kad šie buvo arčiau išėjimų iš stoties. Šie vagonai per susidūrimą patyrė stipriausią smūgį.

Pietų regiono valdžios institucijos pradėjo skubų tyrimą.

*„Šiaurės Kento aidas“, 1957 m.
gruodžio 6 d., penktadienis*

Pirmas skyrius

1957 m. birželis

Straipsnis, nuo kurio viskas prasidėjo, nė nebuvo išspausdintas pirmame puslapyje – tik užpildė vietą penktajame, tarp Patricijos Briksi šokių mokyklos reklamos ir Kroftono šiaurės liberalų metinio visuotinio susitikimo ataskaitos. Jame buvo skelbiami neseniai atlikto tyrimo dėl partenogenezės atvejų tarp jūrų ežių, varlių ir triušių rezultatai, parodę, kad nėra nė vienos priežasties, kodėl partenogenezė negali būti įmanoma tarp žmonių. Šis niekuo neišsiskiriantis tekstukas galėjo praslysti pro akis daugumai „Šiaurės Kento aidų“ skaitytojų, jei ne melodramatiška antraštė: „Reprodukcijai nebereikia vyrų!“

Straipsnio rezultatas – neįprastai išsipūtęs pašto maišas, pilnas daugiausia pasipiktinimą reiškiančių laiškų – ir ne tik iš vyrų. Viena įsižeidusi moteris, ponja Berilė Diplok iš Sent Pol Krajaus, smerkė straipsnyje išreikštą požiūrį kaip pavojingą ir nekrikščionišką. Daugiau nei viena skaitytoja pažymėjo, kad toks pasiūlymas suteiks nepatikimiams vyrams pasiteisinimą išsisukti nuo pareigų.

Tačiau vienas laiškas išsiskyrė iš visų kitų. Jo

autorė – ponia Grečėn Tilberė, gyvenanti Bardeto g. 7, Sidkape, ir jame paprasčiausiai rašoma:

*Mielas redaktoriau,
praėjusios savaitės laikraštyje susidomėjusi perskaičiau jūsų straipsnį „Reprodukcijai nebereikia vyrų“. Visada tikėjau, kad mano dukra (dabar jai dešimt metų) gimė be jokio vyro įsikišimo. Jei norėtumėte sužinoti daugiau, galite susisiekti su manimi nurodytu adresu.*

Kitas redakcijos susitikimas – dažniausiai nuobodus pasisėdėjimas, per kurį planuojamos ir paskirstomos savaitės užduotys, aptariamos praėjusio numerio klaidos ir neapsižiūrėjimai, – buvo gyvybingesnis nei įprasta.

Džinė Svini, straipsnių redaktorė, rubrikų autorė, įvairiausius smulkius darbus atliekanti darbuotoja ir vienintelė prie stalo sėdinti moteris, žvilgtelėjo į iš rankų į rankas perleidžiamą laišką. Pasvirusi rašysena su keistomis europietiškomis kilpomis priminė jos prancūzų kalbos mokytoją. Ji taip pat septynetą rašė su brūkšneliu, anuomet trylikametė Džinė tokį sprendimą

palaikē prabangos viršūnē ir nusprendē kopijuoti. Jos motina tai uždraudē; tikriausiai nebūtų labiau įsižeidusi, net jei Džinė būtų nusprendusi rašyti krauju. Poniai Svini visi užsieniečiai buvo vokiečiai ir gyvenantys užribyje.

Mintys apie motiną paskatino Džinę prisiminti, kad pakeliui namo turi iš taisyklos paimti šios batus. Niekaip negalėjo suvokti, kaip žmogui, vos išlendančiam iš namų, gali reikėti tiek daug batų porų. Taip pat turėjo nupirkti cigarečių, pipirmėčių aliejaus iš „Rumsey's“ ir kepenėlių bei taukų, jei ras jėgų vakarienei iškepti pyragą. Priešingu atveju laukė bet kaip paruošti kiaušiniai – laiko patikrinta klasika.

– Ar kas nors norėtų paimti interviu iš Švenčiausiosios Sidkapo Mergelės? – paklausė naujienų redaktorius Laris.

Pasigirdo visuotinis atmetimą reiškiantis girgždėjimas, nes visi atsilošė kėdėse.

– Nelabai mano skonio, – pareiškė Bilas, sporto ir pramogų skilties redaktorius.

Džinė lėtai ištiesė ranką paimti laiško. Žinojo, kad anksčiau ar vėliau jis atkeliaus iki jos.

– Gera mintis, – pritarė Laris, išpūsdamas dūmus virš stalo. – Juk, galų gale, tai moterų reikalai.

- Ar tikrai norime skatinti tokius fanatikus? - pasiteiravo Bilas.

- Galbūt ji ne fanatikė, - ramiai atsakė Rojus Dreikas, vyriausiasis laikraščio redaktorius.

Džinė nusišypsojo prisiminusi, kaip Rojus ją glumino, kai ji tik pradėjo dirbti redakcijoje, kaip ji drebėdavo, kai būdavo pakviesta į jo kabinetą. Neilgai trukus suprato, kad Rojus ne iš tų vyrų, kurie mėgaujasi baugindami už save žemesnius. Jis turėjo keturias dukteris ir su visomis moterimis elgėsi maloniai. Be to, sunku pamesti galvą dėl žmogaus, kurio kostiumai taip siaubingai susiglamžę.

- Kaip ji gali būti ne fanatikė? - sukluso Bilas.
- Juk nesakai, kad tiki nekaltu prasidejimu?

- Ne, bet norėčiau sužinoti, kodėl ši ponija Tilberi tiki.

- Ji parašė gerą laišką, - įsiterpė Laris. - Konkretų.

- Jis konkretus, nes ji užsienietė, - pareiškė Džinė.

Visi sužiuro į ją.

- Anglės mokykloje tokio dailyraščio nemokomos. O ir vardas - Grečen.

- Na, akivaizdu, kad šitoks interviu reikalaus taktiškumo, - pastebėjo Rojus. - Todėl, aišku, jis

atitenka tau, Džine.

Ēmē linksēti aplink stala susēdusiųjų galvos. Niekas neketino su ja kovoti dėl šios istorijos.

– Taigi, pirmiausia reikėtų nuvykti ir su ja susipažinti. Tikiu, kad gana greitai galėsi nuspėti, ar ji apsimetėlė.

– Duokit man su ja penkias minutes ir pasakyčiau, ar ji nekalta, – pasiūlė Laris. Nuaidėjo juokas. Vyras atsilošė kėdėje ir už galvos susinėrė rankas, kad liemenės raštas išryškėtų šalia marškinių.

– Ji neteigia, kad *vis dar* yra nekalta, – pastebėjo Bilas. – Tai įvyko prieš dešimt metų. Galbūt nuo tada spėjo pasilinksminti.

– Neabejoju, kad Džinė išsivers be jūsų profesionalių nuomonių, – nusprendė Rojus, nemėgstantis panašių kalbų.

Džinė nujautė, kad jei Rojaus čia nebūtų, pokalbis greitai pakryptų vulgaria linkme. Keista, kaip kiti prikąsdavo liežuvį norėdami prisitaikyti prie Rojaus drovumo, o Džinė buvo laikoma „viena iš vyrukų“. Dažniausiai tai priimdavo kaip komplimentą. Niūresnėmis akimirkomis, pastebėjusi, kaip kolegos elgiasi su jaunesnėmis, gražesnėmis moterimis, pavyzdžiui, sekretorėmis, pasitelkę stiprų flirto ir galantiškumo

mišinį, nebūdavo tikra, ar tinkamai priima jų elgesį su ja.

Likusią popietę Džinė paskyrė savo rubrikoms „Namų ūkio patarimai“ ir „Vestuvių skelbimai“ – praėjusią savaitę įvykusių vestuvių aprašymams.

Po Sent Pol Krajaus bendruomenės centre vykusios ceremonijos ponas ir ponia Plornišai išvyko į Sent Lenardsą, nuotaka vilkėjo turkio spalvos paltą ir buvo pasipuošusi juodais aksesuarais...

„Namų ūkio patarimai“ buvo niekis, nes jų atsiųsdavo ištikimi skaitytojai. Anksčiau Džinė išbandydavo kai kuriuos prieš skelbiant laikraštyje. Tačiau pastaruoju metu net mėgavosi išrinkdama pačius keisčiausius.

Užbaigusi šiuos darbus, parašė trumpą laišką Grečen Tilberi, teiraudamasi, ar galėtų atvykti susipažinti su ja ir jos dukra. Kadangi Grečen nenurodė telefono numerio, susitarti teks laiškais. Penktą valandą Džinė uždengė savo rašymo mašinėlės gaubtą, išėjo iš pastato ir pakeliui į pašto dėžutę įmetė laišką.

Džinės dviratis – tvirtas, sunkiu rėmu,

einantis, kaip ir didžioji dalis jos turimų daiktų, per kelias Svini šeimos kartas – buvo atremtas į turėklus. Priešais jį taip, kad neįmanoma nepastebėti, stovėjo viena iš mašininkių, jausmingai apsikabinusi vaikinuką iš spausdinimo kambario. Džinė atpažino merginą, bet nežinojo jos vardo; žurnalistai retai bendraudavo su kitų laikraščio skyrių darbuotojais.

Nors jautėsi gana kvailai, Džinei reikėjo apeiti porelę, kad pasiektų savo dviratį. Juodu galiausiai atkreipė į ją dėmesį, atsitraukė ir kikendami atsiprašinėjo. Jų susitelkimas vieno į kitą savotiškai žeidė, bet Džinė turėjo sau priminti, kad tai nieko asmeniško, tik visuotinis meilės ligos simptomas. Užsikrėtusiųjų negalėjai kaltinti, tik gailėti.

Iš kišenės išsitraukusi šilkinę skarelę, Džinė tvirtai užsirišo ją po smakru, kad minant dviratį plaukai nelįstų į veidą. Tuomet įspraudė rankinę į prie vairo pritvirtintą krepšelį, nutempė dviratį prie kelkraščio ir užlipo ant sėdynės, vienu įgudusiu judesiu išlygindama po savimi sijoną.

Nuo „Aido“ redakcijos biuro Pets Vude iki Džinės namų Heise buvo vos dešimt minučių kelio ir net tokiu metu spūstys beveik neužkimšusios gatvių. Saulė vis dar buvo įsitaisiusi aukštai danguje, liko kelios valandos dienos šviesos.

Gal pasirūpinus motina liks laiko sodininkystei: po kaimynų tvora prasibrovusi paprastoji garšva kėlė grėsmę lysvėje augančioms pupelėms; reikėjo neprarasti budrumo.

Mintis apie krapštinėjimąsi daržovių lysvėje vasaros vakarą buvo itin maloni. Pievelė priešais ir už namo turės palaukti savaitgalio, mat tai buvo sunkesnis darbas, kurį dar labiau apsunkino pareiga kartu nupjauti ir pagyvenusios kaimynės žolę. Tai buvo vienas tų kilnių sumanymų, prasidėjęs kaip paslauga ir dabar tapęs pareiga, atliekama su vis labiau blėstančiu vienos pusės entuziazmu ir nykstančiu kitos pusės dėkingumu.

Norėdama užbaigti reikalus, Džinė stabtelėjo prie žemyn iki stoties išsirikiavusių parduotuvių. Ruošti kepsnį ir kepenėles užtruks per ilgai, bet vien mintis apie kiaušinius vakarienei gniuždė sielą, taigi ji iš mėsaininko nusipirko avies kepenų. Galės pagaminti su šviežiomis bulvėmis ir pupelėmis iš daržo. Džinė negaišo laiko su likusiais sąrašo punktais – parduotuvės užsidarydavo griežtai pusę šešių, ir, jei grįžtų namo be batų ar vaistų, jos lauktų nusivylusi motina, o pasibaigus cigaretėms pati liktų siaubingai suirzusi....